

Milica Jakovljević MIR-JAM
ČASNA REČ MUŠKARCA

Milica Jakovljević
MIR-JAM

ČASNA REČ
MUŠKARCA

MIBA
BOOKS

NARODNA
KNJIGA

2018.

Izdavač
Miba books, DOO
Dušana Vukasovića 33, Beograd

Za izdavača
Miloš Seferović

Urednik
Žana Jevtić

Suizdavač
Narodna knjiga
Novaka Miloševa 12, Podgorica

Lektura i korektura
Ivana Stijović

Priprema za štampu
Aleksandar Petrović

Plasman za Srbiju
011/713-80-36
065/2783-448

Plasman za Crnu Goru
+382/20-232-230
+382/69-025-535

Tiraž
1.000 primeraka

Štampa
Neven, Beograd

www.mibabooks.rs

Sadržaj

PROSEDI LAF	7
ČEDNOST ILI MIRAZ?	23
LEPA ŽENA JE PROŠLA ULICOM	39
INTELEKTUALKA SE UDAJE	44
KLEOPATRINA PIDŽAMA	59
NA OMORINI	71
NJEGOVA PRVA OPASNA SITUACIJA	80
MUŠKARAC U NOVOM ODELU PROŠAO JE ULICOM	96
KAD JE MALA ČINOVNICA ZALJUBLJENA	102
IZ DNEVNIKA MUŠKARCA... KOJI NEĆE DA SE ŽENI	117
PRVA OKSIDISANA PLAVUŠA U PALANCI	121
ZALJUBLJIV ČOVEK	127
KRVAVE RUKE	135
REDUCIRANI ČINOVNIK	146
DRAŽESNA UDOVICA	162
ZELENA I PLAVA KORESPONDENCIJA	177
MAMA SE OŠIŠALA	187
ČASNA REČ MUŠKARCA	197
RAZMAŽENI PUK	206
MONDENKA	229
MLADIĆ U GRAO	242
IZNENAĐENJE NA JEDNOM BALU	263

PROSEDI LAF

Njihov kvartet imao je četiri različita tona: plavi kao cvet lipe, bakarni kao jesenji list, kesten i abonos... I sad ta abonosova kovrdžava glavica nije bila niža od ostalih, mogle bi po uzrastu biti četiri gerle, tako su bile slične figure... Ali kolika razlika u temperamentu! Plavuša sa kosom lipo-vog cveta, čudna stvar, bila je pomalo pesimista; bakarna kosica umela je da kolerično zatrese svaki pramen; dok je garavuša bila sva od pokreta, veselosti i prkosa kao Karmen... Taktičnost je održavala u tom kvartetu kestenjasta gospođica. A zvale su se: Olga, Branka, Lila, i Dušica.

Te karakteristične crte iščezavale su i dobijale jedan zajednički ton mladalačkog raspoloženja, tu, na plaži jednog malog primorskog mesta, gde dolaze porodice, i ima uvek puno mladih devojaka i dece, a tek pokatkad zaluta neki kavaljer, kome ne pada na pamet da čitavo jato devojaka čezne za kavaljerima i provodom. Ipak se nije tugovalo... More sa svojom misterioznom lepotom umelo je da zabavi sav taj mladi svet, da ih grli svojim talasima, da im pruža razna iznenađenja i svoje čudi, čas umiljato, čas razljućeno, kapriciozno kao dete ili lepa žena, da ih sve sakupi i sutradan razjuri, kad mu dođe ćef da izvodi svoje bahanalije...

Šarmantni kvartet voleo je more, gnjurao i ronio ispod vode koja klizi niz njihove mišiće, gaze elastično po terasi, i sunčaju svoja već pregorela tela. Voda se suši, tek poneka

kap još blista na telu kao kristalna suzica, a njima je slatko, tako opružene, sa rukama više glave, u elegantnom ritmičkom stavu, prijatno od tog povetarca koji hladi kao lepeza, uvek vragolast, da se poigra sa pramićcima kose i da im povrati sjaj...

Terasa je bila ispunjena polunagim telima... Pokraj vitkih silueta videla su se neka gojazna leđa, bela i elastična kao nafatirana, koja su tek primila prve zrake sunca, što prlje i pregrevavaju... Na nekim leđima sunce kao da je razvilo svu svoju vatru i neki očajnički izraz video se na licu zbog bolova, i tu su bežali uvek u hlad pokrivajući naga pleća, da ih opet ne bi povredio neki zrak... Trbušate dame, naročito Čehinje, valjuškale su se u vodi kao akovčići, i niko se nije stideo svoje nagosti, čak ni ona gospođa neproporcionalnih dimenzija, nadajući se uspehu kao mladi donžuan. Mladost se ipak najviše šepurila, mlade devojkice su šetkale, uvlačeći još više trbuh, da bi istakle svoju vitkost i bistu, svesne da su lepe, rado gledane i mlade...

Razdraganost umora, dok se pliva i juri za loptom, stišavala se na terasi, pri sunčanju, i laki dremež hvatao je sve, dok je sunce odavalo svoju milostivu toplotu.

Kvartet je ležao već čitavih pola sata, učutao i uspavan... Prva se diže garavušica Lila, sede, pogleda more... Nešto kao da razveseli njene oči... Gledala je nešto nasmešena, onda se okrete drugaricama:

- Deco, dignite se da vidite nešto.

- Šta?

- Pogledajte, tamo, onoga što je sinoć došao, u onom crnom i plavom kostimu.

- Oho-ho! - uzviknu bakarna Branka.

- Zar nije laf?

- Ja obožavam ovako prosede vlasi, a mlado lice...
- Vidite kakva su mu ramena.
- Pa vrat, kao u atlete... Sad će da me gnjavi ovaj Staša...

Pravi žutokljunac! - uzviknu Lila.

- Što si takva - grdila je plavuša Olga. - Kad nema boljih kavaljera, dobri si i oni... Vozaju nas čamcem svakog dana...

Staša i Nika, jedan Srbijanac, drugi Hrvat, sprijateljeni na plaži i nerazdvojni sada, uputiše se kvartetu.

- Hajdemo u vodu - predloži Lila kad vide da im se oni približavaju...

- Nemoj biti tako rđava... Oni će da pomisle da bežimo od njih.

- Pa, eto ti ih, zabavljaj se sa njima, a ja idem da vidim izbliza onog lafa...

- I ja ću - reče Branka...

One druge dve, zainteresovane isto tako da vide bolje tu novu ličnost, ostaviše Niku i Stašu, i kao sirene zagnjuriše u more.

Na plaži se uvek lako prave poznanstva. Kao da ona nagost uništava etikeciju i stvara intimniji ton... Sve je tu zajedničko. More, lopta, sport... Jedan zamah loptom i jedan smešak u pravcu onoga s kim se želi poznanstvo, već je povod da se progovore prve reči... Kvartet su svi poznavali... Onako, u grupi, one su predstavljale skup draži, bile upadljivije, uvek najlepša grupa, kao neka ritmička, koju rado pogleda svaki muškarac...

Ali to prepodne, nisu se upoznale sa lepim, prosedim gospodinom. Bio je nekako povučen, gord, plivao je daleko, sunčao se sam i kao da nije obraćao pažnju na četiri mlade devojkice... Bile su malo razočarane, ali nijedna nije govorila drugoj o svojim utiscima...

U podne su se vratile u hotel, izgladnele, nestrpljive da dobiju ručak, sve u jednom istom hotelu, sa svojim porodicama, i sve radoznale da vide da li će se pojaviti njihov laf...

Jedan mali sto je bio postavljen, niko tu nije sedao i one očima pokazaše na taj sto. Posle nekoliko minuta pojavi se „on“... Kako je samo lep! Belo letnje odelo, sa košuljom robespjer. Imao je onu interesantnu plavoću muškarca. Zagasito plave oči sa dugim trepavicama, crne obrve, svež ten, i ta proseda kosa, gusta i talasasta, zabačena unazad, davala je još više svežine njegovom licu.

Njegov sto je bio baš vizavi Lilinog, i ona je mogla da ga gleda koliko god hoće... Uzalud se siroti Staša sa svoga stola trudio da uhvati poneki njen pogled, ona se pravila kao da ga ne vidi.

Posle ručka svi su žurili na terasu. Kao da je svaki krak sunca skupocen i treba ga iskoristiti... Nikada se ne može zasititi lepotom mora... Ko jednom oseti čar njegovu, on postaje hipnotisan njime, a ono, kao da sve to oseća, pa se trudi da pruži sve svoje nijanse, sve lepote i tonove, kakvih nigde nema, sav svoj safir, smaragde i ametist, sve zlato i misterioznu tamninu...

Četiri mlade devojkice sunčale su se posle podne, pri zalasku sunca.

Vodile su razgovor o nepoznatom gospodinu... On je uvek bio usamljen, gotovo nije ni obraćao pažnju na mlade devojkice. Bile su pomalo iznenađene, pomalo ljute i rasejano su slušale brbljanja njihovih mladih kavaljera, pravnika druge godine.

- Je l' te, ko je onaj gospodin sa prosedom kosom? - zapita Branka...

- Ne znam - odgovori ravnodušno Staša, ne obraćajući pažnju na njega, smatrajući da nema nikakve interesantnosti.

Lila ustade.

- Hoćemo li da se oblačimo...

- Možemo.

Sve četiri su imale jednu kabinu.

Ogrnuše svoje mantile i kepove i požuriše kući da se obuku, jer se tek uveče pojavljuju u elegantnim toaletama, od platna bureta i muslina, sa puderom i ružom na licu, kojima su uvek verne i makar preko dana želele da pocrne, uveče, ipak, vole da pobele.

I posle nastaje šetnja na molu, iščekivanje lađa sa izletnicima, vožnja na čamcu, posmatranje ribarskih mreža, koje ribari izvlače iz čamaca, posle obilnog lova koji se presijava ili još praćaka u mreži... Puno je zanimljivosti na moru. Mali ribar je uhvatio ogromnog polipa, još je živ, uvija svoje ljigave pipke kao zmijica i odvratan je u svojim pohlepnim pokretima koji kao da traže žrtvu da je zgnječe... Stare primorkinje nose smokve, ili prvo grožđe, a mali primorci nude one velike školjke kao lepeze, iznutra crvene, a spolja kao krečna kora, i sasušene morske zvezde. Najinteresantniji događaj je lađa, koja donosi nove putnike. Oni se iščekuju radoznalo i svaka lepa dama ili gospodin odmah su zapaženi.

Te večeri nikoga interesantnog nije bilo.

I kvartet je šetkao, a šetao je i prosedi laf.

Posle večere je bio dansing uz gramofon... Lila je znala rumbu i odigrala je sa Stašom, koji je bio odličan igrač i na jednoj utakmici izvodio je rumbu... Ipak se sve ponavljalo svake večeri, sa lepim kavaljerima, i bilo im je dosadno. Nepoznati gospodin je malo posmatrao igru, pa je izašao, i sala za kvartet je izgubila zanimljivost.

- Deco, hoćete li da prošetamo po molu? - predloži Lila.

- Ovde je zagušljivo, bolje je da idemo...

A sve su imale jednu tajnu želju: da vide gde se onaj šeta...

Spaziše ga baš ispred svetionika na kraju mola... Stajao je, posmatrao more i pušio... Bila je noć bez mesečine, i more se gubilo kao neki beskrajni crni katafalk, bez fosforisanja i sjaja... Iz tog crnog prostora izdizao se u daljini grad sa osvetljenim vilama i sijalicama i svuda, po bregovima, u daljini, svetlucale su se i migoljile sijalice, kao neke zlatne bube ili žiške...

Devojke su govorile glasno, kao uvek kad hoće da ih neko čuje.

- Kako je mistično more!

- Je l' bi smela sad da se kupaš...

- Zašto da ne... Smela bih...

- Ja ne bih smela...

- Čini mi se da je puno utvara u moru.

- Ala si luda. Kakve utvare?... Sirene ne postoje više...

- Nisu nikad ni postojale...

- Hvala lepo, ja to nisam znala.

- Eno, ona je klupa prazna...

Sedoše...

Gospodin prođe pokraj njih i pogleda ih...

- Uobraženko.

- Zašto uobraženko?

Možda je otmen...

- Elegantan jeste?

- Da li biste mogle u njega da se zaljubite...

- Ja bih mogla - uzviknu Lila...

- Znam, ti uvek voliš četrdesetogodišnjake.

- Pa to je tek pravi muškarac.

- Ovaj nema četrdeset godina.
- Ja mislim da ima još i više.
- Da li je oženjen?
- Ne menja stvar... Može se zabavljati i sa oženjenim...

On je ovde sam.

- A ako se zaljubiš u oženjenog.
- A kakvu ti tu vidiš opasnost? Zar se za sve mladiće udajemo... Još je i bolje sa oženjenim. Diskretan...

- Ja ne cenim oženjene, koji varaju svoje žene - govorila je taktična kestenjasta Dušica. - To isto i nas čeka u braku.

- Zar ti je to nešto novo? - zapita Lila.
- Nije novo, ali ja ne želim da me muž vara...
- Ti si oličenje vrlina, ali ti garantujem, da ćeš pretrpeti najveća razočaranja kad se udaš...

- Pogledajte, vraća se naš laf.

- Deco, ja se bogami zaljubljujem u njega.

- A što samo ti, mogu i ja - dobaci Branka.

- Da vidim koja će pobediti - smeškala se plavuša Olga.

- Dobro, videćemo, koja će uspeti prva da se upozna sa njim...

- Da se kladimo da ću ja biti prva - reče Branka. - Sutra se moram upoznati sa njim.

- A ako on ne želi poznanstvo.

- Koješta. Onda je trebalo da ide u neki manastir. Ne liči nimalo na nekog pustinjaka...

- Čim se on ovako udešava... Večeras, već drugo odelo... Je l' te da mu dobro stoji prugasti kaput, plavo i belo?

- Jaoj, eno opet ona dvojica! Sad će nam sve pokvariti.

- Hajde da se sakrijemo ispod one palme...

Mladići su išli brzo po keju i tražili ih... Prema svetioniku one videše kako zagledaju svaku klupu...

- Što ste takve? Baš su oni simpatični - prekorevala ih je Dušica.

- Meni ih je žao. Bogami, bolji su i naivniji od nas.

- Ne sporim da nisu simpatični... Ali zamisli šta me večeras pita Staša? Hoću li da se udam za njega? Tek prvu godinu prava završio i misli čovek da se ženi. I to da ga čekam dok ne završi.

- I ako se ne udaš za to vreme.

- Ah, deco, ja se moram na zimu udati.

- Hoćeš li da ti provodadžišem za lafa?

- Nije potrebno. Upoznaću se ja s njim pre tebe, videćeš - smejala se garava Lila...

Tako je i bilo...

Sutradan na plaži, ona, kao slučajno, baci loptu u pravcu prosedog gospodina. On spazi loptu, udari je rukom i povraća. Lila mu opet posla loptu, a on je uzvraća po drugi put, lopta je udari po licu, Lila gnjurnu pod vodu, gospodin brzo dopliva, izvini se.

- Jesam li vas udario?

Lila se nasmeši.

- Ništa nije... - i pojuri kroz talase kao sirena, a gospodin za njom.

- Vi odlično plivate.

- Od detinjstva. Odrasla sam pokraj reke. A umete li vi da gnjurate?

- Umem... - on leže na leđa, poče da pliva, Lila isto tako, i lagano su plivali, kao da se vozaju, sve širinom mora...

- Oprostite, nisam se ni predstavio.

On reče svoje ime i zanimanje... Direktor banke u unutrašnjosti.

- A vi ste Beograđanka?...

- Ne, iz Novog Sada.
- Novosađanke su lepe, čuo sam i video...
- Kako koja...

Htede reći: „Ja, na primer, nisam lepa“, ali oseti da bi to bila koketerija, jer je znala da je lepa... Umesto toga, zapita:

- Ostajete dugo ovde?
- Jedno dvadeset dana.

Liline oči bljesnuše.

- A vi? - zapita gospodin.
- Pa i mi isto toliko...
- Ovde ste sa porodicom.
- Da, s mamom...
- A ono su vaše drugarice?
- Jeste.
- Sve četiri tako interesantne...
- A vi ste sami došli?
- Sam...

Lila je gorela od želje da zapita: „Jeste li oženjeni...“ ali je zaćutala, jer je mislila da nema smisla odmah to da pita. Verovala je da je oženjen, jer nije u prvoj mladosti...

Plivali su sada natrag, takmićeci se ko je brži...

- Vi ste bolja plivačica od mene.

A da se ne bi zastideo, on razmahnu rukama i poče da pliva sa širokim razmahivanjem ruku, kao da zgrće vodu, izmiče od nje, pa onda opet uspori i pusti da ga ona pređe...

Izađoše na terasu, Lila se sunča, on priđe i sede do nje... one tri ostadoše malo dalje, a Lila ih je vragolasto gledala i očima govorila: „Vidite, jesam li ja kazala da ću se prva upoznati...“

U kabini im je ispričala ceo razgovor.

- A je l' oženjen?

- Nisam ga to pitala...

- A što da ga to ne pitaš?

- Ala si ti smešna. Čim sam se upoznala sa čovekom, da pitam: jeste li oženjeni? To nema smisla... Večeras ću ja to već doznati...

Posle večere, kad nastade igranka, gospodin priđe Lili i pozva je da igra s njim.... Posle priđe i odigra sa plavušom. Više nije igrao, izađe na mol.

- Ala je bezobrazan - primeti Branka. - Baš je mogao i sa nama da odigra...

Izađoše i one.

Staša je bio silno ljubomoran. Nije hteo da im priđe i sumorno je sedeo na jednoj klupi...

- Siroti Staša, on sad pati...

- Šta sam ja kriva? Nisam zaljubljena nimalo u njega... Nego idite vas dve, pa ga tešite, a ja idem s Brankom... Hoćeš li, Branka?... Eno ga naš laf.

- Nema smisla da trčite za njim - opomenu ih Dušica.

- Uh, ti uvek držiš neke moralne propovedi... Šta trčimo? Ovo je šetalište...

I one se udaljiše.

Laf im priđe... I u šetnji one doznaše da je oženjen.

- Deco, imamo da vam saopštimo žalosnu vest. On je oženjen, baš šteta...

- Za tebe, Lila, nije šteta, ti voliš i oženjene, sama si kazala.

- Ovako na plaži, prijatno je sa njim se zabavljati...

- Ali opasno zaljubiti...

- Ne boj se, neću se zaljubiti, ali ću ga ispitati da li je srećan. I kakva mu je žena... To me zanima...

Posle nekoliko dana Lila je sve znala i pričala je drugaricama.

- Siromah, nije srećan u braku... Kaže kako mu žena živi vrlo luksuzno, on joj sve ugađa, ali ona nikad nije zadovoljna, razočarao se u nju, zamišljao je da će imati ženu koja će ga voleti, a ona je uz to i koketna, samo misli na toalete i provod...

- A je li lepa, jesi li to pitala?

- Jesam... On kaže obična žena, nije ništa naročito... Kazao mi je: „Vi ste lepši od nje“.

- E, pa to je red da se tako kaže.

- Šta je red? Ala si ti pakosna... Zar bi jedan muž tako govorio o svojoj ženi... Meni ga je baš žao... Vidi se da je divan čovek...

- A zašto nije sa ženom došao?

- Kaže da je ona htela sama da ide da provede leto u nekom drugom predelu...

- Sigurno ga vara...

- Zašto bi inače ostavljala samog ovakvog muža.

- Da je on moj muž, ne bih ga nikad ostavila. Žene ne umeju da cene ovakve muževe, posle pričaju, kako su oni krivi... To je neka besna našla dobrog muža, pa živi kako hoće...

- Ne verujem ja mnogo u priče muževa - dodade Dušica.

- Ja verujem - odgovori Lila. - On je baš iskren i ozbiljan čovek. Što neće da se razvede?

- Ti bi se onda udala za njega... Možda ti je nešto i napomenuo o razvodu?

- Nije, ali po svemu sudeći, neće taj brak biti dugovečan.

- Da to nije kazao?

- Nije, ali mi je davao komplimente, da je uvek voleo ženu kao što sam ja, garavu i veselu...

- Ti si se zaljubila u njega - nasmejala se plavuša.

Lila ne odgovori ništa i opruži se na terasi... Njena sjajna crna kosa sušila se na suncu i svaki se pramen odvijao kao spirala i presijavao kao svila. Sunce i mir uzrujavali su čula svim mladim devojkama, i sve su čeznule, i kroz njihove čežnje provlačile su se plave oči i atletska ramena...

* * *

Svi su na pristaništu očekivali dolazak lađe sa novim gostima... Proseđi gospodin stajao je elegantan pokraj ljupkog kvarteta. Lađa se lagano približavala pristaništu. Postaviše štek i putnici počeše da izlaze... bilo ih je puno, starijih, mlađih, dece. Pojavila se i jedna izvanredno lepa dama u elegantnom kostimu od rosajda, pogledala po pristaništu, kao da nekog traži, ugleda direktora banke i sva zasija od sreće. On ostade za trenutak zapanjen, ne mogavši s mesta da se makne. Ona mu pritrča ushićena i uzviknu: „Bran-ko!“ I obesi mu se o vrat.

Pošto je poljubi, poče da govori brzo.

- Vidiš kako sam te prijatno iznenadila!... Nisi ni mislio da ću ja doći... Ali mama je morala u banju, lekar joj je rekao da može da ide, a pošto je sa njom Cica otišla, ja sam došla k tebi. Je l' se raduješ?

Direktor banke je bio sav ošamućen i kao pokisao, kvartet je bio kao gromom opržen pojavom te dame, a naročito Lila. Stajale su na istom mestu, dama pogleda direktora banke, pa onda gospođice, malo iznenađena, i on se priseti da treba da ih predstavi i jedva progovori:

- Moja supruga.

Ona je bila vrlo mila, ono prvo iznenađenje prođe, ona se nasmeši, pruži im ruku, onda se okrete mužu.

- Ovde ima lepog društva, znači da će i meni biti prijatno. Taj njen prvi ton, ljubazni, bez ljubomore, imao je silno dejstvo na gospođice, i terazije u ocenjivanju muža i žene na mah pretegnuše za ženu... Ona ode sa mužem u hotel, mlade devojkje ostadoše na keju, još uvek zbunjene i prva progovori kestenjasta gospođica.

- Zar vam ja nisam kazala da ne treba verovati muževima... Vidite kako mu je žena izvanredno lepa, a šta je on kazao: „obilna lepota“... Pravo da ti kažem, Lila, ništa nisi lepša od nje.

- Nije htela da je ubedi, a sve su videle da je mnogo lepša od Lile.

- I kako nije ljubomorna - čudila se Branka - ja bih se odmah sva narogušila da vidim svog muža sa četiri gospođice...

- Tako je mila i vrlo mlada - ushićavala se plavuša i vidi se da ga voli, a kako je on govorio. Treba da ga je stid...

Njihovo iznenađenje bilo je još veće kad je sutradan ugledaše na plaži, u kostimu, raskošne figure, kao statua, da je sve zasenila svojom lepotom...

Ona spazi četiri mlade devojkje, priđe im veselo i započe razgovor...

Lila je htela lukavo sve da iskuša.

- A zašto vi niste pošli sa gospodinom?

- Ah, moja mama je bila slaba. Nisam mogla da je ostavim, a Branko mnogo radi, pa mi je bilo žao, da on preko leta nigde ne ode, a ja mu predložim da dođe sam, jer sam držala da ja, uopšte, neću moći letos nigde... Sad je mami bolje, otišla je u jednu toplu banju, a ja sam došla da iznenadim muža.

- A kako vi živite u vašem mestu? Imate li provoda?

- Nema tu provoda. To je palanka... ali mi imamo divnu kuću, kao vilu, baštu, a ja uživam u kući...

„A kako je lagao za njen luksuz i provod...“, pomisliše mlade devojke.

- Jeste li srećni u braku? - pitale su gospođice.

- Vrlo smo srećni... Moram priznati, on je pažljiv muž, voli me, i ja njega obožavam. Nikada nisam imala razloga da posumnjam u njega, nisam ni ljubomorna, zato sam ga i pustila samog.

„Bolje bi bilo da ga ne puštaš“, mislile su devojke.

I dok su one tako razgovarale, muž, kao neki krivac, nije smeo da im priđe, jer je znao šta je govorio...

Kad su devojke ostale same, počele su da razmišljaju glasno. Lila je govorila čisto uvređeno:

- Objasnite vi sad meni, zašto je tako govorio o svojoj ženi? Eto, ja to ne mogu da razumem... A ovakva divna žena.

- To nije teško objasniti. Muževi vole da se prave mučenici pred mladim devojkama, da bi izazvali njihovo sažaljenje i utehu i da bi opravdali svoje grehe... Hoće ljudi da se zabavljaju i kad kažu da su nesrećni u braku, mi, mlade devojke, onda lako prihvatamo njihovo udvaranje i flert...

Naravno, prijatnije je provesti se u društvu mladih devojaka nego biti sam...

- Imate pravo. Bezobraznik jedan - uzviknu Lila. - Sad mi je tako odvratano... Zamislite, juče me molio da uveče prošetamo sami kroz tu mračnu aleju i da se ja iskradem od vas...

- I dolazak njegove žene je to osujetio... Sad možemo videti šta je brak... Najlepša i najbolja žena ne može da očuva vernost svoga muža. Vidite, on je voli, ona bar tako kaže, da je srećna, a čim se odmakao sam, bio je gotov da je prevari... Tako će i nas naši muževi...

- Ah, izvini, mene neće prevariti... Taj se neće nigde maći od mene. Sve ću u stopu za njim... Nisu sve žene navodne kao ova.

- A možda je i bolje, što je takva. Živi u toj zabludi o sreći...

- A šta ti to shvataš kao zabludu?... Ima svoju vilu, ugodan život, zadovoljstvo u kući, ovako lepog muža, koji će se samo poigrati sa devojkama, i opet se njoj vraća... Možda ona to pretpostavlja, ali neće da pravi pitanje od toga...

- Jest, neće da pravi pitanje? Ona njega voli i pravila bi pitanje... Ali ne zna...

- Pa to je njegova veština, on se trudi da ona ne sazna... Vidite kako je sad hladan prema nama. Čak neće ni sa lopotom da se igra... Pa kako je sinoć držao nežno ispod ruke, sav zbunjen.

Lila je grizla usnice i samo što nije zaplakala. Bila je besna na samu sebe, što je tako poverovala jednom oženjenom čoveku. Nije mogla da se uzdrži i ljutito uzviknu:

- Ah, znate, nikad više neću da pogledam oženjenog čoveka.

Sutradan na kupanju nije bio ni gospodin ni gospođa. Ne videše ih celog dana... Lila zapita kelnericu:

- Gde je onaj prosedi gospodin sa gospođom?...

Ona se nasmeši:

- Oni su otputovali još jutros u pet sati...

To je bila lekcija iz braka mladim devojkama. Videle su da treba muža čuvati, ali biti mila i taktična žena kao ova, jer samo od takvih žena muževi čuvaju razočaranja i skrivaju svoja neverstva... Možda sve ovo i nije bila istina o njegovoj ženi, ali zašto je iskoristio priliku i provod. A one su htele s njim da se upoznaju, i prve ga navele na iskuš-

nje, a pred jednim takvim iskušenjem, muškarac ne vidi nikakvu prepreku... Jedina prepreka za oženjenog čoveka, to je, tako, iznenadni dolazak žene... Onda najveći junak postaje najveća kukavica.